

DELİ KIZIN ÇEYİZİ

Selcan Karataş

■ Daha öncekilerden soğuk değildi ama hiçbir zaman o kış olduğu kadar üşümemiştim. Daha on yedi değildi yaşı Mahire'nin. Yan sokağımızdaydı. Uzun, dalgalı, karadan daha kara saçları vardı. Annesine hiç benzemezdi. Bir defasında annesi gibi güzel olmak istediğini söylemişti bana. Kimse duymasın diye kulağıma fısıldamıştı hatta. Nedenini bilmiyorum ama annesinden daha güzel olduğunu söyleyemedim. Böyle düşünüyordum, aslında gerçek de buydu. Mahire güzelin beden bulmuş haliydi. Güzellik onun yanaklarında toplanır, konuştuğunda dudaklarının kenarındaki çizgilerde kendini gösterip gizlerdi.

Toprak yol, köyümüzün girişinde ikiye ayrılırdı. Gittikçe daha az çiğnenmiş topraktan geçer, her buluşma saatinden önce orada olur, çam ağacının altında ona söyleyeceklerimi canlandırırdım kafamda. Beni her defasında afallatır, hiç beklemediğim şeyler söylerdi. Köylülerin onun için söylediklerini hep tersine çıkarırdı böylece. "Yarım akıllı, akıllı gidik, köksüz..." Ona söylentilere aldırış etmediğimi dürüstçe söylerdim. O da köyün dışında, bu izbe yerde neden buluştuğumuzu sorar gibi yüzüme bakardı. İkimiz de biliyorduk, dürüst değildim. Ama seviyordum onu. Köylü kadınlar bunu meydanda sıkıştırıp eğlendikleri gün aralarına girip kurtarmıştım. "Annesi karışmaz sana ne oluyor?" diye arkamdan bağırıyorlardı hatta. Mahire arkama saklanmıştı, hıçkırıklarını duyuyordum. Elleriyile sıkı sıkıya tuttuğu gömleğimden titrediğini hissediyordum. Hiç kimse, adı deliye çıkmış bu kızı seveceğine ihtimal vermiyordu. Bu yüzden rahattım. Ona acıdığımı düşünmeleri hoşuma gidiyordu. Mahire de biliyordu bunu. Aramızdaki oyun gibiydi her şey. Mahire vardı, Mahire yoktu.

Dibine yaslandığım çam ağacının olduğu yerde ağaçların uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu. Uzaktan Mahire'nin sıksa bedenini görmüştüm. Yaz kış incecik giyerdi. Durmadan gülerdi. Bana doğru gelirken yine gülüyordu. Kış güneşi yapraklardan yüzüne çarpıyor-

du. Yanıma yaklaştıkça daha da parlıyordu yüzü. Aydınlık gibi, bahar gibi gelirdi geldiği zaman. Aylar sonra buraya tek başıma geleceğimden, onu özleyeceğimden, iğneli bir çam ağcından başka hiç kimseye bundan bahsedemeyeceğimden haberim yoktu henüz.

Mahire vardı.

“Gideceğim.” dedim. Yapamıyorum buralarda. Kendi içimde de yapamıyorum artık. Yaşamak istemiyorum. Göz kapaklarını hızlıca indirip kaldırdı. Dudakları bir şey söylemek ister gibi açılıp kapanıyordu. “Nereye git..” diyebilirdi. Sözü bitirmeden araya girdim.

Uzağa. -onun için doğduğu yer dışındaki her yer uzaktı- Çarşı gibi uzak değil ama. Arabayla gitsen bile günlerce varamadığın kadar uzağa. Denizin, dağın, toprağın ötesindeki uzağa. Önce bir iş bulurum, sonra gönülümün istediğiyle evlenirim. Belki çocuğum olur. Biri kız biri oğlan iki tane olur hatta. Kızım annesine benzer oğlum bana. Bir iş kurarım, ben yaşlanınca da oğlanı başına geçiririm. Belki yazın toplar ailemi köye ziyarete gelirim. O da belki...

- Hani yaşamak istemiyordun?

- O yarım saat önceydi.

Mahire'nin omzu düştü. Gözlerini sımsıkı kapattı karşımda. Kuru toprağı yalaklarından peşi sıra düşen yaşlar ıslattı. “Keşke annem sevse beni.” diyordu. Daha Mahire karnındayken ondan kurtulmak istemiş ama yapamamış. Bizim köyde doğdu Mahire. Üvey babası karışmazdı ona, akli yok diye üzerine düşmezdi. Annesi ise öyle değildi. Bir gün, Mahire'yi köydeki kuyunun başına götürmüş, daha beş yaşlarında bir kız çocuğuyken. “Eğil de bak kuyuya su var mı.” demiş. Mahire kuyudan aşağı eğildikçe “Daha çok eğil!” diye bağıırıyormuş. En sonunda kız anlamış annesinin niyetini. Gözlerini kapatıp bırakacaktı kendini kör kuyuya. Annesi düşeceğini anlayınca gelip sarılmış arkasından. Düşmesine izin vermemiş. Ağlamışlar. Mahire anlattı bunu bana. Beni sevmiyor, derdi. “İçinde anne şefkati var, sevmiyor beni. Keşke versem hayatımı bir başkası yaşasa.” Sonra hemen vazgeçerdi bu söylediğinden. Ya da hayır, kimse yaşamasın bu hayatı.

“Çeyiz hazırladın mı?” dedi bana. Güldüm. “Ah Mahire'm!” dedim, çeyiz olmadan evlenilmiyor mu?

Yok, dedi. “Annem söyledi, çeyizini de yapalım alsın gitsinler diye.”

Kime, dedim. Mahire'yi alıp götürecekler, üstelik çeyiziyle.

Parmak uçlarına çıkıp öptü beni. Sonra koşarak gitti yanımdan. Bir daha da hiç gelmedi. Mahire yoktu.

Uzağın ne olduğunu onunla öğrendim. Alıp gittiler çeyiziyle. Ne düğünü oldu ne de nişanı. Köylüler bile fark etmedi yokluğunu. Şimdi nerede, ne yapıyor kimse bilmez. Bütün bunları buraya yazmam bu yüzden doğru olmadı. Belki tanıyanlar olur, hepsini öylesine yazdım. Tanımayanlar için, öylesine değil.